

STŘETNÉ SRAŽENÍ A BOJ

Nenadálé napadení jako faktor zahájení a vedení první operace

Vedle útoku a obrany nabyt na významu a v taktickém měřítku se „osamostatnil“ jako typický způsob bojové činnosti, zvláště v počátečním období války — **střetný boj**. Tento druh bojové činnosti vojsk v důsledku kvalitativních změn v oblasti zbraní a bojové techniky přerostl omezený rámec zvláštnosti, jak jej známe z období druhé světové války a současně se stal **samostatným druhem bojové činnosti**.

I když jsme tuto skutečnost v podstatě legalizovali pro taktický stupeň, domnívám se, že obecné principy střetného boje nutně přesahují taktický rámec a setkáváme se s nimi v oblasti operační, ba dokonce i ve strategickém měřítku. Takové pojetí vyplývá z toho, že vlastnímu sražení (střetnutí) masy ozbrojených sil obou koalic na hlavních válčištích bude předcházet jaderný „duel“ obou stran. O něm sice nelze doslovně hovořit jako o střetnutí (či sražení) se globálních raket a řízených střel. Avšak jeho cíle (realizované v oblasti palby), jako například zničení nejdůležitějších objektů strategického či operačního významu, získání iniciativy, dosažení radikálního zvratu v poměru sil apod., mají v podstatě totožné rysy s charakteristickými rysy střetného sražení a boje a **nelze je od sebe oddělovat**. Jinými slovy řečeno: rozhodnost cílů

obou hlavních koalic a prostředky, jimiž v příští možné válce se budou obě koalice snažit těchto cílů dosáhnout, určuje charakteristické rysy války vcelku. Obojí pak (cíle i prostředky) staví jednoznačně do popředí manévrový ráz operací a bojů, zvláště v počátečním období války.

Těmto podmínkám odpovídá i nová kvalita vedení operace a boje, střetný boj — sražení. Obojí je s těmito podmínkami plně v souladu. A to je jak kvalitativně (způsoby a formami operace — boje), tak i kvantitativně (četností výskytu). Podmínky úspěšného vedení střetného boje — sražení jsou tedy dány především včasným a účinným použitím raketových jaderných zbraní a jiných prostředků hromadného ničení a také schopností tankových a motostřeleckých svazků vést rozhodnou manévrovou útočnou činnost. A to je v podstatě hlavní náplň činnosti vojsk v prvních i v následujících operacích počátečního období války. Odtud pramení i důraz, který věnujeme na jejich přípravu.

Vzhledem ke stále aktuálnosti tématiky střetného boje a sražení a také proto, že v některých případech se „teorie rozchází s praxí“, pokusím se vyjádřit názor na některé problémy střetného boje a sražení v první operaci zahájené nenadálým napadením potenciálního nepřítele.

Nenadálé napadení pokládají dnes někteří buržoazní vojenští teoretici, vzhledem k možnostem prostředků průzkumu (hlavně kosmických), ale také z jiných důvodů (především ze strachu před drtivým odvetným úderem z naší strany), za neuskutečnitelné (např. F. O. MIKSCHKE — Kapitulation ohne Krieg). Domnívám se však, že takové názory, které se opírají hlavně o všemohoucnost techniky, jsou nepřijatelné z několika důvodů:

Za první — kosmické a jiné prostředky průzkumu mohou zjistit stabilní i nestabilní pozemní odpalovací základny a odpálení řízených střel. Nemohou však zatím (a zřejmě ani v dohledné době) zjistit **pohyblivé podmořské nosiče** jaderných zbraní, jež se mohou stát hlavním prostředkem prvního jaderného úderu zvláště při nenadálém napadení.

Za druhé — přenosové cesty (informační kanály) od zdrojů informací o těchto prostředcích mohou být zranitelné (rušení). Může dojít k deformaci informací. Kromě toho informační systém bude zřejmě diferencovaný. Prvními jeho výstupy jsou zřejmě vlastní odvetné systémy (koaliciční strategické prostředky jaderného napadení), popřípadě protiraketový systém. Diferenciace a různé přechody v systému vyhlášení bojového poplachu a také možné, byť i minimální časové zdržení v důsledku nutnosti zásahu subjektivního činitele — člověka, vystupují jako další činitelé, které zatím znemožňují vyloučit nenadálé napadení jadernými zbraněmi jednou stranou, ani druhé straně znemožnit odvetný jaderný úder.

Za třetí — kromě uvedeného existuje

nebezpečí v podobě názorů extrémistických a revanšistických kruhů PENTAGONU a BUNDESWEHRU, které dosud kalkulují s rozpoutáním třetí světové války jako války raketové jaderné, zahájené překvapivě — nenadálým napadením. I když oficiální strategické koncepce našich odpůrců s touto možností (veřejně) nepočítají, musíme být připraveni čelit jakékoliv možnosti. Pokud by v budoucnu zmíněné kruhy získávali dostatečný vliv a měli možnost o těchto otázkách rozhodovat, nelze z principiálních důvodů a priori vyloučit rozpoutání raketové jaderné války, byť by to bylo jakkoliv absurdní.

Z výše uvedeného je možné vyvodit některé závěry. Tendence vyloučit i nenadálé jaderné napadení mohou být řešeny po technické stránce. Dosud však existují a zřejmě budou trvat i nadále možnosti je uskutečnit jako důsledek existence subjektivního činitele — lidského zásahu v rozhodovacích procesech, popřípadě i jako důsledek selhávání techniky. Je pravděpodobné, že nenadálé napadení (a jeho účinky) by mohla být různá pro různé druhy vojsk, různé stupně velení i různé země koalice, podle místa a úlohy v ozbrojeném zápasu. Není zřejmě dost dobře možné hovořit o **jednom typu** (stereotypu) nenadálého napadení nejen na úrovni koalice, ba dokonce ani na úrovni jedné země — příslušníka koalice. Domnívám se, že důkazem toho může být **nenadálé** přepadení arabských zemí izraelskou agresí v červnu t. r. i za situace, kdy ozbrojené síly arabských zemí byly předtím uvedeny do bojové pohotovosti.

STŘETNÉ SRAŽENÍ A STŘETNÝ BOJ V PRVNÍ OPERACI ZAHÁJENÉ PO NENADÁLÉM NAPADENÍ

Jako nejčastější způsob vedení operace a boje (a to zcela oprávněně) procvičují naše vojska a štáby možný případ zahájení a vedení operace a boje po nenadálém napadení nejdůležitějších objektů vlastních vojsk (a dalších cílů) v mírových posádkách, aniž by vojska byla předem z posádek vyvedena. Je to jeden z možných a pravděpodobných způsobů zahájení operace — boje, který bude klást vysoké nároky na vycvičenost a sladěnost vojsk i štábů. Domnívám se však, že zamysly i průběh některých našich cvičení neodpovídají vždy reálným možnostem a často si v nich zlehčujeme podmínky. Např. i tím, že počet a ráži jaderných náplní při úderech nepřítele na některé naše svazky udáváme nízký. Cožpak by

nebyly, vedle vlastních (rozuměj koalicičních) strategických prostředků jaderného napadení, hlavními dalšími objekty jaderného napadení i vojska prvního strategického sledu a z nich zvláště i naše vševojskové svazky?

Jaký by mohl být obsah činnosti štábů a vojsk a jaké by byly cíle první operace zahájené v podmínkách nenadálého napadení:

— podílet se na odrážení prvního jaderného úderu nepřítele a na vlastním jaderném úderu (prostředky frontu);

— v nejkratším možném čase uvést do plné bojové pohotovosti a vyvést z mírových posádek zpod úderu nepřítele síly a prostředky stojící v míru, zahájit jimi přesun ke státní hranici, z chodu (za po-

hybu ve velmi složité situaci) uskutečnit operační a bojovou sestavu vojsk a maximem sil zahájit co možná neorganizovaněji (zelení) rozhodnou bojovou činností ke zničení protivníka na jeho území;

— tím vytvořit podmínky k rozhodnutí organizované a plynulé činnosti teritoriálních orgánů (mobilizace, evakuace, přechod národního hospodářství na válečný stav a další).

Takto zahájená operace vševojskové armády by měla charakter střetného sražení, jakožto specifický typ první útočné operace (ale nejen první operace), **kdy většina svazků armády (frontu) vede aktivní útočnou činnost**, ať už jde o střetné boje svazků na jedné směrech, nebo o útok (zpravidla z chodu) svazků na jiných směrech. To ovšem nevylučuje i vynucený přechod části sil armády (z hlediska frontu někdy i většiny sil jedné armády) do dočasné obrany. Toto pojetí střetného sražení jakožto formy útočné operace nebývá vždy správně chápáno. Ještě i dnes se vyskytují názory „proč tedy útočná operace“ a ne nějaká jiná (např. „střetná“) operace apod. K zabezpečení úspěchu střetného sražení a boje musíme vytvářet příznivé podmínky. Při známém „vakuu“ v časových možnostech použití vlastních (ale i nepřátelských) operačních a taktických prostředků jaderného napadení (nikoliv taktických letounů — nosičů nepřítelů), nemůžeme dost dobře hovořit o „využití výsledků vlastních jaderných úderů“ hlavními silami svazků prvního sledu armády, ba dokonce ani o využití výsledků těchto úderů hlavními silami armády v určitém časovém intervalu po zahájení operace.

K zabezpečení úspěchu střetného sražení **na nepřátelském území** budeme ničit částí vlastních prostředků strategického určení (kromě prostředků jaderného napadení nepřítelů) i některé jeho svazky dislokované v hloubce. Frontovým letectvem (jadernými pumami) dalšími prostředky) budeme pak kromě prostředků jaderného napadení nepřítelů operačně taktického a taktického dosahu (které mohou být v této době —P+2—3 hod. na přesunu) ničit a zdržovat i hlavní síly nejvíce nebezpečných prvoledových svazků nepřítelů, a to za přesunu ke státní hranici.

Motostřelecké (pohraniční) svazky mají vzhledem k vzdálenostem jejich útvarů z míst posádek k přechodům na státní hranici převážně příznivější podmínky (vzhledem k dislokaci nepřítelů) k zahájení úspěšného boje na území nepřítelů. Tento faktor času však nelze považovat za trvalý a neměnný. Nepřítel se bude

snažit vytvořit si výhodnější podmínky k nenadálému napadení. Mezi nejúčinnější opatření, tvořící základ úspěšného zahájení vševojskovými svazky, patří včasné a účinné použití jaderných zbraní, získání nadvlády ve vzduchu, účinná PVO a realizace všech druhů zabezpečení bojové činnosti, jako předpoklad k uchopení iniciativy vlastními vojsky.

Důležitou specifickou podmínkou, danou zvláštnostmi terénu, je ovládnutí a udržení **hraničních přechodů** (v celé jejich hloubce). S tímto úkolem souvisí i zničení jednotek krytů a zneškodnění jaderných minových zátarasů nepřítelů za státní hranicí. Bude výhodné, aby naše **předsunuté odřady** měly možnost při stejných rychlostech přesunu střetnout se s nepřitelem buď na čáře státní hranice, často až na čarách v hloubce 1—2 km na území nepřítelů a to zhruba v čase ohraňovacím P+1—1,5 hod.

Hlavní síly pohraničních svazků by měly za předpokladu úspěšné činnosti jednotek PS a PO čely dosáhnout státní hranice v průměru okolo P+1—2 hod. a střetnout se s brigádami 1. sledu nepřátelské svazky okolo P+3 hod. ve vzdálenosti kolem 10 km v hloubce nepřátelského území (v některých případech až s druholedovými brigádami ještě později a ve větší hloubce).

Tanková divize prvního sledu armády by měla PO dosáhnout státní hranice v P+4—5 hod. a při úspěchu útvarů pohraničních motostřeleckých svazků může PO té pokračovat dále v přesunu a střetnout se s nepřitelem (s některou z brigád hlavních sil neb druhým sledem některého ze svazků nepřítelů přisunovaného do pásma činnosti tankové divize) okolo P+5—6 hod. v hloubce asi 10—15 km na jeho území.

Hlavní síly tankové divize by měly čely dosáhnout státní hranice okolo P+6—7 hod. Pokud získá velitel divize dostatek zpráv o situaci, můžeme již v této době upřesnit úkoly oddílů vojskových raket PO útvarů hlavních sil. Hlavní síly tankové divize mohou být zasazeny, v závislosti na situaci, zhruba za další 2—3 hod., tj. v P+8—9 hod., nebo i dříve, podle vývoje situace PO té sousedních motostřeleckých svazků, zpravidla v hloubce území nepřítelů. Splnění předpokladů, vyplývajících z uvedeného rozboru časových a prostorových možností vyvedení a zasažení svazků a útvarů do střetného sražení (boje), je závislé na celém souhrnu opatření a požadavků.

Některé z nich považují za zvlášť důležité. Charakteristika jednotlivých hra-

ničních přechodů (šířka, hloubka, kapacita, stav komunikace, ovládnutí přechodů), vyžaduje vytvářet PO o různé síle a složení. V každém případě by mělo jít o kompaktní jednotku (v některých případech i útvar), se všemi potřebnými prostředky k plnění jejich specifického úkolu. Ten bude odlišný od běžných předsunutých odřadů, uvažovaných v útočném nebo střetném boji (viz Vševojsk-1-1, hl. 8 a 9). V součinnosti s jednotkami PS musí ovládnout hraniční přechod na celou hloubku (i s přílehlým terénem, což je spojeno s řadou dalších úkolů — jako je průzkum (pro štáb divize), odtarasování a uvolňování komunikací (odtarasovací odřad — jako součást PO) a ničení (zneškodňování) jaderných min.

Vzhledem k těmto úkolům může mít PO toto složení: motostřelecký prapor, tanková četa až rota, baterie až oddíl houfnic 122 mm, kombinovaná ženijní četa až rota s potřebnou technikou a materiálem a průzkumná skupina, jejíž jádro tvoří průzkumníci vševojskovi a specialisté z průzkumných jednotek pluku popřípadě i divize.

Celkový rozsah úkolů PO měl být omezen **prostorově a časově**, podle významu přechodu (terén v prostoru přechodu, jaké další vlastní jednotky přechodu využijí, možnosti nepříteli na směru činnosti PO atd.). Vzhledem k poměrně slabší hodnotě krycích jednotek nepříteli přímo na státní hranici nebo v její blízkosti, můžeme předpokládat, že do P+3—4 hod. by mohly PO ovládnout celou hloubku hraničních přechodů (okolo 6—8 km).

Tento požadavek musí splnit, protože v uvedené době budou již překračovat státní hranici prapory prvosledových útvarů. Jinak dojde k nežádoucímu nahromadění sil přesunujících se jednotek prvosledového pluku. Jejich situací může vážně zkomplikovat nepřátelské letectvo při malých možnostech rokádního pohybu v přihraničním pásmu.

K vytvoření příznivých podmínek pro rychlou činnost předsunutých odřadů je nutné též vhodným způsobem organizovat **součinnost s jednotkami Pohraniční stráže**. Tyto jednotky by měly sehrát rozhodující úlohu v době od času P do P+1—2 hod. Tato doba bude potřebná k uspořádání bojových sestav PO a k jeho přesunu ke státní hranici. V této době by mohly ovládnout a udržet rozhodující dominanty na přechodech. Z nich pak ovládat palbami a pozorováním prostor činnosti předsunutého odřadu a s jeho příchodem předat velitelům nejnovější

informace o situaci. Podle konkrétních podmínek se jednotky PS mohou připojit k PO (jako průvodci na území nepříteli, podpora palbou z místa, zabezpečení boků PO na nepřátelském území apod.). Jednotky PS, dislokované ve větší hloubce, mohou plnit aktivní úkoly na pomocných směrech (využitím méně kvalitních přechodů), kde nepředpokládáme překročit státní hranice silami prvosledových svazků. Pronikáním do hloubky území nepříteli zabezpečovat boky PO, popřípadě i prvosledových útvarů a vytvářet podmínky k případnému manévru prvosledových svazků.

Konečným úkolem předsunutých odřadů bude ovládnutí takových prostorů na území nepříteli, které zabezpečí nejnütnější volnost manévru při zasazení pluků prvního sledu. Splněním těchto (sice časově a prostorově omezených, ale významných) úkolů umožní jednak plynulé zasazení pluků prvního sledu, jednak vyslání nových silnějších předsunutých odřadů, které budou mít již příznivější terénní podmínky.

Bojovou sestavu bude pohraniční (a také další) prvosledový svazek vytvářet **postupně, za pohybu**. Za předsunutými odřady by měly být vyslány průzkumné orgány útvarů a divize (které by ve stanovených prostorech předsunuté odřady překročily). Za nimi, na každé ose by šly odřady zabezpečení pohybu a pak útvary prvního sledu s plukovním a divizním dělostřelectvem s orgány velení útvarů a svazku. Včasně vysunutí většiny dělostřelectva (i po samostatných osách) umožní zesílení palebné podpory boje PO a zabezpečí zasazení hlavních sil divize. Tankové prapory motostřeleckých útvarů je vhodné přesunovat na čele pochodových sestav, tankové útvary pohraničních svazků pak zpravidla ve druhém sledu divize. Raketový útvar svazku a týly útvarů i svazku vyvádí do plánovaných prostorů. Případné změny v bojové sestavě (oproti plánované) řeší v prostorech shromaždišť (průchodišť), na základě konkrétní situace. K přesunům útvarů a k zaujetí bojové sestavy využijí všech výkonných komunikací s ohledem na požadavky OPŽHN a maskování. Musí volit jednoduchý, přímočarý manévry, na nejkratších směrech s možností objížděk a vyloučit křížení proudů. Komunikace připraví a udržuje již v míru.

Hlavní síly pohraničních svazků mohou tvořit dva až tři motostřelecké pluky v závislosti na počtu a kvalitě přechodů na státní hranici a možnostech přístupu k nim. Pro každý útvar prvního sledu je možné uvažovat s jedním až dvěma pře-

chody (vyjímaje některé případy, kdy terén na státní hranici umožňuje rozvinutí jednoho i více útvarů). Z toho vyplývá, že útvary prvního sledu svazku překročí státní hranici na široké frontě a v hloubce nepřátelského území budou zpočátku působit na samostatných směrech. Předem odřady budou zpravidla jednotky těchto útvarů, které po splnění úkolů mohou přejít do druhého sledu.

Z hlediska jednotné koncepce pojetí střetného sražení velitelem armády a k vytvoření nezbytných podmínek pro součinnost bude nutné, aby úkoly svazkům i útvarům pro první fázi (přesun ke státní hranici, její překročení a pro činnost bezprostředně za státní hranicí) byly co možná konkrétní co do času a prostoru. Nebude proto účelné předem stanovit čáry (prostory) zasazení (rozvinutí), ani určovat způsob bojové činnosti. To všechno bude závislé na konkrétní situaci a bude nutné, aby tyto podrobnosti upřesnil velitelé svazků a útvarů. Jejich snahou musí být co nejrychleji a co nejdále proniknout na území nepřítele bez toho, že by se útvary či svazek zavazoval do boje se slabšími krycími silami nepřítele.

Překročení státní hranice na široké frontě a další pronikání na několika směrech i vcelku příznivější terénní podmínky za státní hranicí umožňují úderu do boků i týlu nepřátelských sil přiváděných z hloubky. Širší použití čelních úderů ve střetných bojích bude převážně omezeno, protože palebnou přípravu a podporu zabezpečí převážně jen organické dělostřelectvo útvarů a svazků, bez možnosti využití účinků jaderných úderů při zahájení střetného boje. Vzhledem k celkově nižší nasycenosti bojiště silami protivníka v prvních 4—5 hodinách lze předpokládat vcelku příznivé podmínky vedení střetného boje a možnost postupného ničení sil nepřítele přiváděných z hloubky. Ovšem ani na vlastní straně se nevyhneme tomu, abychom některé útvary svazků zasazovali rovněž postupně. V některých případech vzhledem k činnosti na směrech bude možné koordinovat činnost útvarů sousedních svazků a narůstání úderu zabezpečovat zasazením pluků druhého sledu. Střetný boj svazků prvního sledu bude tedy charakterizován oboustranným postupným zasazováním sil přiváděných z hloubky a možností manévru do boků i týlu nepřítele. Útvary a jednotky budou po určitou dobu odkázány jen na podporu organického dělostřelectva a části letectva. Boj bude veden na široké frontě s mezerami a odkrývanými boky a iniciativu získá ten, kdo získá čas a převahu palby i manévru.

Na směrech, kde nepřítel nepřijme střetný boj a přejde spěšně do obrany, bude nutné organizovat **útok z chodu**. Je méně pravděpodobné, že v počáteční fázi boje by nepřítel mohl současně přejít do obrany v celé šíři pásma činnosti divize (20—30 km). Z toho důvodu bude nutné mít včas dostatek zpráv, zvláště o mezerách v nepřátelské sestavě, kterých využijeme k pronikání do hloubky, do boků a týlu těch jednotek nepřítele, které přešly na některých směrech do obrany. K útoku z chodu vyčleníme jen nezbytné síly a prostředky.

Zasazení hlavních sil pohraničních svazků a jejich úspěch ve střetném boji s postupně přiváděnými silami nepřítele v předpokládaném časovém rozpětí by mělo vytvořit příznivé podmínky k vyvedení tankové divize do prvního sledu k narůstání síly úderu. Její úspěšné a včasné vyvedení, překročení státní hranice a zasazení na směru hlavního úderu armády (do mezery), bezpochybně povede k dalšímu zvratu v průběhu první fáze pohraničního sražení. Dále se změní poměr sil v náš prospěch a vytvoří se podmínky ke zrychlení tempa operace.

Musíme však brát v úvahu, že boj pohraničních svazků bude v rozhodující fázi veden bez přímé účasti vlastních oddílů taktických raket těchto svazků. Jadernou podporu úderu vlastního letectva lze očekávat spíše v omezeném rozsahu. V obdobné situaci však mohou být i svazky nepřítele. Jejich prostředky jaderného napadení taktického dosahu bude muset nepřítel přisunout z hloubky. Jejich první úderu na naše vojska mohou být vedeny asi za 4 hodiny, nepočítáme-li s jadernými úderu z letounů — nosičů nepřítele, působících ve druhé vlně (to je asi P+2—3 hodiny).

Z uvedeného vyplývá, že v tomto případě střetného sražení a boje nebude dost dobře možné uplatnit zásadu předejití nepřítele v jaderných úderech. Nebudeme-li sami včas použít jaderné úderu, pak budeme muset zabránit, anebo snížit na minimum uskutečnění jaderných úderů nepřítele. Toho je možné dosáhnout ničícím (zdržováním) prostředků jaderného napadení taktického a operačního taktického dosahu (HJ, SE) ještě během jejich přesunu vlastním letectvem, včasným průzkumem a zjištěním jejich možných palebných postavení a konečně jejich ničícím hlavním dělostřelectvem, předem stanovenými a speciálními odřady a popřípadě i vzdušnými výsadky. Časové možnosti použití raketových jaderných zbraní taktického a operačního dosahu nemusí tedy znamenat ztrátu počátečního tempa, ani

podstatnou změnu v poměru sil v ostatních prostředcích. V každém případě musíme včas organizovat a realizovat účinná opatření k zabránění použití ZHN nepříteli.

POUŽITÍ VZDUŠNÝCH VÝSADKŮ

O významu vzdušných výsadků v boji dnes málokdo pochybuje. Jsou jedním z „klasických“ prostředků možného řešení současného rozporu mezi možnostmi soudobé palby a pohybu. V souvislosti s řešením tohoto rozporu nabízí věda a technika další možnosti. Stále více (a domnívám se, že oprávněně) se hovoří o využití „třetí dimenze“, a to nejen k přepravě vojsk vzduchem, ale i k velení. Tyto problémy nebudu však podrobněji rozebírat. Poukážu jen stručně na některé aspekty použití výsadků v první fázi střetného sražení zahájeného po nenadálém napadení.

Současné názory na použití vzdušných výsadků, kromě jiných úkolů, vycházejí i z potřeb řešení rozporu mezi palbou a pohybem. Avšak v daném stavu jejich organizace, výzbroje, přepravních možností a zabezpečení mohou se vzdušné výsadky (především taktické) v našich podmínkách na plnění tohoto úkolu podílet jen dílčím způsobem. Že je nutné těmito otázkami se vážně zabývat potvrzuje i způsob použití výsadkového svazku při cvičení VLTAVA. I když se ozvaly po cvičení (a také na stránkách *Vojenské mysli*) některé kritické hlasy, nesouhlasím s nimi v tom, že výsadkový svazek plní úkoly především v operační hloubce. Domnívám se, že výsadkový svazek plní především **operační úkoly**. A operační úkol mohou plnit svazky různých druhů vojsk a určení v kterékoliv fázi a v jakékoliv hloubce operace.

Z hlediska požadavku rychlého přenesení bojové činnosti na území nepřítelů při nenadálém napadení a k vytvoření příznivých podmínek k rozvíjení operace v rychlém tempu by bylo žádoucí v širokém měřítku používat taktických i operačních výsadků. Jejich úkolem by mohlo být například ovládnutí důležitých terénních objektů, ničení a zatarasování na směrech přesunu nepřátelských sil ke státní hranici (a tím omezení jejich možnosti manévru), získávání zpráv o přesunu sil nepřítelů do hloubky, zneškodňování

le a ke snížení jejich účinku. Vlastních prostředků jaderného napadení pak použít hromadně a s překvapením (jakmile dosáhnou pohotovosti k palbě).

jaderných min, ničení prostředků jaderného napadení, ničení míst velení a prostředků navedení v prostorech asi 10–20 km za státní hranici. Vysazení taktického vzdušného výsadku od každého prvořadového svazku v hodnotě zesílené rotý až praporu do této hloubky v době asi P+2–3 hodiny by znamenalo vytvoření zvláštního předsunutého a pohyblivého sledu, který by do značné míry usnadnil plnění úkolů předsunutých odřadů i prvořadových útvarů svazků. Jejich bojová činnost, zahájená zhruba okolo P+3–4 hodiny v uvedené hloubce a zaměřené na ničení prostředků jaderného napadení taktického dosahu, by mohla dále snížit sílu jaderných úderů nepřítelů v době, kdy vlastní taktické prostředky ještě nebudou moci jaderné údery uskutečnit.

V době okolo P+5–6 hodin by mohly být vysazeny novým koloběhem další jednotky motostřeleckých útvarů do hloubky 40–60 km za státní hranici. Toto vysazení by už mohlo být sladěno k využití výsledků vlastních jaderných úderů, ve prospěch zasazení druhých sledů prvořadových svazků (tankových pluků), popřípadě ve prospěch nových předsunutých odřadů.

Takový způsob použití taktických vzdušných výsadků vševojskových svazků vyžaduje zkrátit časové normy. Toho můžeme dosáhnout organickým začleněním silnějších vrtulníkových jednotek vševojskovým svazkům a snad i podřídit vrtulníkový útvar veliteli armády. Vrtulníkové jednotky je vhodné vybavit novými velkokapacitními vrtulníky a část vrtulníků vybavit jako bojové. Tyto vrtulníky by pak mohly kromě jiných prostředků zabezpečit přímou palebnou podporu vysazených motostřeleckých jednotek, působících v poměrně velkých prostorech v hloubce nepřátelské sestavy. Uvedené názory se mohou zdát nereálné, domnívám se však, že radikálnímu řešení těchto problémů se v blízké budoucnosti stejně nevyhneme.